

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: D. ALEXANDRESCO

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiției

SUMAR :

Le gens de robe. — Să ne lămurim în privința uniformei advocaților de d. Petru Grădișteanu.

Uniforma advocaților de d. D. N. Comșa.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație, s. I: *Const. Gr. Bagdat cu I. și Victorin I. Mircescu.*

Idem: *Ministerul de finanțe cu Nae Teodorescu.*

Judecătoria ocol. I Galați: *D-r N. I. Macri cu Pericle Macri.*

Judecătorii de pace pot judeca recidivele de contravențiuni, de d. Ștefan Scriban.

Către advocați și magistrați în chestiunea uniformei.

Les gens de robe

Să ne lămurim în privința uniformei advocaților

Indată ce am avut cunoștința de încheierea Consiliului nostru de disciplină care decide, că de la 1 Februarie viitor costumul hotărît de Decretul din Decembrie 1864 va fi *obligator* pentru advocații din Ilfov, ba ce e mai mult și chiar pentru cei din provincie, cari nu se află sub jurisdicțiunea sa, când ar veni să pledeze la București, am depus un proiect de lege spre a scuti pe advocați de verice uniformă, și apoi am anunțat o interpelare d-lui Ministru de Justiție în aceeași privință.

Pentru ce am luat ambele căi? 'Mi-a'ustat în gât câte-va discursuri pe cari vrea' să le plasez?

Nu cred că asemenea bănuială să poată avea trecere. In timp de 40 de ani am obosit în destul auditorul, și în Corpurile legiuitoare și în întruniri publice, și prin presă și. . . . în cât am obosit și eu; numai de așa ceva nu 'mă mai arde.

Am luat ambele căi parlamentare, pentru că mi s'a'au părut necesare, nu pentru că credeam măsura legală, ci pentru a pune capăt orî cărei tentative de așa natură în viitor, orî cât de neîntemeiată pe lege ar fi. Am interpretat pe d-l Ministru, pentru că un articol din «*Dreptul*» se fundează pe aprobarea D-sale, și voesc, sunt în drept de a ști până unde această afirmațiune este

exactă. Mă adresez acum la presă, pentru că și mie mi se pare, ca onoratului meu amic de la «*Dreptul*», că cestiunea uniformei este excesiv de simplă; dar cred, sunt ferm convins, că obligativitatea uniformei este clar inexistentă în drept, că nu e absolut nici un text pe care să se poată în mod valabil rezema decisiunea Consiliului de disciplină. Dar, mai hârșit de cât onoratul și iubitul meu confrate cu neajunsurile lumii, nici nu mă revolt, nici nu mă mir că se discută acum—păcat că nu s'a discutat mai 'nainte.

Așa se întâmplă adesea și în politică. Un ministru, convins de excelența unei dispozițiuni, se grăbește a o lua fără să mai consulte pe cine-va, bine încredințat, în mintea lui, că nimeni nu va ridica cea mai mică obiecțiune. Ministrul se face foc și, dacă ar putea, ar nimici, ar spulbera pe nenorocitul care cuteaza a'l lumina asupra inconvenientelor ce va produce măsura luată. Rog pe bunii mei amici din Consiliul de disciplină să nu se poarte ca miniștrii supărați cu mine, de și cam arbitrar a'au luat-o, fără să fi studiat bine mai dinainte cestiunea. Două lucruri a'au avut în vedere: faptul din partea unor confrăți de a se presenta une ori, rare ori, în costum cam neglijat sau necuviincios dinaintea Justiției, și dorința de a pune capăt samsarlăcurilor rușinoase care s'ar petrece în Palatul justiției, exercitarea fără drept, a profesiunii de avocat de către niște adevărați escroci. Pentru acești din urmă sunt legi, sunt procurori, sunt comisari prin sălile Palatului de justiție să 'i urmărească, să 'i judece, și nici un avocat să nu 'i apere!

Cât pentru costumul decent în care trebuie să ne presintăm dinaintea Maiestății sale Justiția, să ne înțelegem. Negreșit, un avocat nu se poate presenta nici în costum de biciclist, nici în costum de vânătoare. Președintele care, după lege, are poliția ședinței, are dreptul de a'l goni din sală, după cum verice stăpân de casă este în drept a da afară pe un domn care s'ar presenta într'un costum indecent sau necuviincios. Dar atâta tot. Nici robă,

nici vre-un costum modern hotărît : redingotă neagră, cravată neagră sau alt-ceva de felul acesta, pentru că mai pre sus de Maiestatea Justiției, pe care o respect din fundul inimei, pentru că 40 de ani ai vieții mele î am petrecut în fața ei, se află Maiestatea Sa Națiunea și, de oare ce permis este în Cămeară ca și în Senat să ne suim la tribună în costum de oraș, în veston, nu ved de ce am fi mai pretențioși pentru decorul, pentru eticheta de observat în incinta tribunalelor. A și ruga foarte mult pe onorații membri ai Consiliului de disciplină, cari fac parte din Cămeară, să mi justifice această deosebire; cât pentru noi, bătrânii avocați din Senat, am fost toți unanimi, cu toții am subscris proiectul de lege spre a se opri în mod neîndoelnic, prin lege, **uniforma avocaților**.

Să mi se permită a mă întreba acum ce caracter juridic poate avea încheierea Consiliului de disciplină al avocaților din județul Ilfov purtând No. 125 din 13 Decembrie 1903, și publicată în *Monitorul Oficial* din 3 Ianuarie 1904?

Ved bine că Consiliul *decide* Dar, pe ce baze, în virtutea cărui drept?

Legea din 4 Decembrie 1864, în art. 11 al. 6, autorisă în adevăr pe Consiliu «de a face să se aplice legile și regulamentele relative la Corpul avocaților». Chestiunea este, cum consideră Onor. Consiliu decretul din 29 Decembrie 1864 care prevede uniforma avocaților? Ca lege, sau ca regulament? De decret pur și simplu nu poate fi vorba, căci legea constitutivă a Corpului care crează această personalitate juridică se promulgase, și puterile Domnitorului de a regula prin decrete asemenea materii, în puterea Statutului, încetaseră de la convocarea Camerei.

Prin decret nu se poate modifica personalitatea creată de lege. Ca decret e nul; lege nu este. Să fie oare un regulament? Nici atât, fiindcă art. 12 al. 1 legei constitutive a Corpului nu recunoaște de cât *adunărilor generale* ale avocaților fie cărui județ dreptul de a face regulamente speciale corpului, și aceste reglemente să nu fie obligatorii de cât după aprobarea Ministrului.

Decretul dar acesta din 1864 nu are nici un caracter legal, este absolut nul, neavenit, pentru avocați, ca și pentru magistrați de altminteri. Atât numai că pentru magistrați, a venit legea lor.

Încheierea Consiliului care se bazează pe un act nul, și vrea să pue în vigoare acest act nul, este tot atât de nulă în drept.

Să aibă oare această deciziune a Consiliului caracterul unui regulament? Nici atât, căci Consiliul nu are alt drept în materie, de cât a convoca adunarea generală care singură poate face regulamente și încă numai regulamente *speciale*,

cari să intereseze corpul avocaților care l'a ales, iar nu regulamente de interes general. În al doilea rând, aceste regulamente nu pot fi obligatorii de cât după aprobarea Ministrului Justiției. Sunt aci 3 condițiuni substanțiale: una dintr'ensa de va lipsi, regulamentul este nul și neavenit.

În specie, deciziunea Consiliului nu poate fi considerată ca regulament, pentru că: 1° Nu există lege pe care s'o reglementeze; legea constitutivă a Corpului ne ocupându-se de uniforma avocaților, iar decretul din 1864 fiind nul și neavenit; 2° Consiliul de disciplină al avocaților din jud. Ilfov nu poate reglementa o materie care nu este *specială* avocaților din acest județ, care, prin natura ei, trebuie să privească pe toți avocații din țară, sub pedeapsă de a expune Corpul la ridicolul de a se îmbrăca în uniformă într'un județ și de a fi fără uniformă în restul țării; 3° pentru că acest regulament nu a obținut, ca atare, aprobarea Ministrului Justiției. Ministrul Justiției nu putea aproba ca regulament opera Consiliului de disciplină, care n'are competența de la lege pentru aceasta; faptul că această deciziune s'a publicat în *Monitorul Oficial*, nu poate înlocui o aprobare formală care, încă o dată, nu e de crezut s'o fi dat d-l Ministru de justiție.

Tot ce se poate închipui este, că d-l Ministru a voit să complacă Consiliului de disciplină al ordinului din care și d-nea sa face parte în definitiv.

Art. 88 din C. pr. civ. de la 1865 se explică prin faptul că, în acea epocă gigantică, care și propusese de a organiza totul în țară, care voia să aparem Europei ca un popor civilizată printr'o baghetă magică, știind de decretul ce dedese și considerându-l, firește, de bun și legal, fără să fie în realitate nici bun nici legal, a putut comite o eroare de a trece în legea de procedură o modificare a costumului, fără a l'legifera în mod expres.

Aceiași eroare a comis-o și legiuitorul de la 1900; și el, ca toată lumea juridică, a comis această eroare de a considera decretul din 1864 ca având putere obligatorie. Cu toate acestea, întrebât în Senat asupra art. 88 în care înlocuise cuvântul *pleda* prin *vorbi* «dacă este în intențiunea d-sale de a impune avocaților să poarte costumul când pledează», Ministrul răspunde în mod diplomatic, așa că nu î poți bine prinde cugetarea, că nu este de rezolvat chestiunea costumului obligator sau neobligator pentru că *legalmente* costumul este obligator dar în *fapt* nu este, că această chestiune este de acelea cari nu se preved sub pedeapsă de *nulitate*.

Tare curios aș fi să știu ce poate fi *legalmente* obligator, fără a fi obligator *în fapt*. Și mai tare curios aș fi să știu ce a putut înțelege d. Ministru al justiției de atunci, savantul meu amic

și profesor de drept la facultatea din București, printr'o dispozițiune ca aceasta, relativă la costum sau uniformă, care nu e prescrisă *sub pedeapsă de nulitate*!!... Nu printr'o asemenea dispozițiune, *ast-fel explicată*, care nu prevede în mod expres legiferarea și obligativitatea costumului avocaților, și se mulțumește la nemodificarea aceluiași amănunt, pe care 'l prevăduse în repezeala lucrării legiuitorul de la 1865, se poate în mod valabil întemeia o asemenea îndatorire, o asemenea piedică adusă liberului exercițiu al profesiei de avocat.

Să admitem însă că decretul din 1864 ar avea ființă legală.—El a fost *suspendat* prin cel din 1869.—Dar a fost suspendat *de o cam dată*.—Negreșit, *provizoriu*, ca ori-ce suspendare. În text nu găsim nici un termen până când să dureze suspendarea. În expunerea de motive se spunea însă «până la clădirea *palatelor de justiție*». Se cam jucau pe vremea aceia miniștrii d'a decretele, dar în fine, în *specie*, e vorba de o suspendare nu până la clădirea *palatului* de justiție, din București, ci până la clădirea *palatelor* de justiție. Era un cuvânt, și un cuvânt puternic ca să nu se reînființeze *uniforma* de cât atunci când toate palatele de justiție, în țara întreagă, vor fi clădite, căci e ridicol ca avocații în București să pledeze în robă, iar la Iași, Craiova și Galați să pledeze în costum de oraș.

Ar câștiga, ori ar perde prin aceasta prestigiul justiției? De sigur că onorații mei amici din Consiliu nu s'au gândit la această diversitate de înfașurare a confrăților din toată țara.

Mi s'a spus că s'ar fi afișat în palatul justiției că nici un avocat nu va mai fi admis a pleda fără costum.—Care costum?—Cel prevăzut în decretul din 1864? Dar am dovedit că acel decret e nul, și în tot cazul suspendat; așa fiind, el nu poate fi repus în vigoare de cât printr'un alt decret, care nu există.

Argumentele acestea nu sunt convingătoare? Instanțele judecătorești stăruesc a considera decretul din 1864 ca fiind în plină vigoare? Să'mi permită o mică întrebare—cam indiscretă.—Cum se face că de la 1864 până acum, în interval de 40 de ani, instanțele judecătorești cari, ele cele d'întâiu, sunt ținute a chema pe fie-care la respectul ce li se datorește, la respectarea legii, nu s'au gândit până acum la existența și puterea nenorocitului decret din 1864? Cum? a trebuit încheierea Consiliului de disciplină ca să'i deștepte?—Nu pot crede una ca aceasta, tocmai pentru că respectez prea mult pe magistrații țării. Nu pot dar admite să fie din parte-le de cât un act de condescendență către Consiliul Corpului din care și dênșii au făcut, sau vor face parte într'o zi.

Acum, după ce am demonstrat că text de lege nu este, și că atât art. 88 din legea de procedură veche și nouă, cât și decisiunea Consiliului nostru de disciplină sunt întemeiate pe o regretabilă eroare de a considera ca existent și legal decretul din Decembrie 1864, să facem abstracțiune de lege și să ne întrebăm: dacă nu ar fi mai bine să închidem ochii asupra acestei discuțiuni și să cercetăm dacă decisiunea Consiliului, legală sau nu, puțin importă, nu e bună, și nu e menită să producă cele mai bune rezultate pentru demnitatea și onoarea magistraturii.

Mărturisesc, în credință, că dacă rezultatul de obținut mi s'ar părea bun, a'și lăsa la o parte prima parte a acestei discuțiuni, și m'ași crede fericit să pot sta, și în această chestiune, alături cu onorații mei confrăți pe cari, cu atât drag de inimă, i-am votat și pe cari îi rog ferbinte să nu considere această divergență ca un vot de blam din parte'mi. Recunosc că, pentru eroarea în care au căzut, se află în destul de bună companie, cum s'a aflat chiar legiuitorul în două rânduri.

Cu toate acestea este un defect al naturei mele. Nu mă pot supune, de bună voe, nici unei măsurii pe care eu n'o cred întemeiată pe lege și dreptate.

Să'mi dea voe mai întâiu, onorații mei confrăți și amici din Consiliul de disciplină, să'i rog a crede că dacă am propus un proiect de lege care să interzică uniforma avocaților, nu am avut în vedere numai: 1° uzurile și tradițiunile țării; 2° că avocații bătrâni și subrezii ar putea răci.—Un alt tinăr confrate, de la «Independența română» care, se vede, aleargă după spirit, pretinde că *tradițiunea* la noi ar fi *ișlicul și caf-tanul*. Îl plâng, dacă atâta cunoaște din tradițiunile noastre, și 'l înțeleg că strigă la sfârșit «la robe for ever». Eă, ca bătrân, l'aș putea îndemna să strige mai bine «à bas la robe»!

Să mi se erte această mică digresiune, sunt momente în cari am așa câte o mică mâncărime de condei, noroc că nu știu mult.

Cuvântul care mă preocupă este cu totul de altă natură și, țin să'l supun cu sinceritate onorațiilor mei confrăți, cari n'au crezut de cuviință a'mi cere nici măcar în particular avizul, de și am trista onoare de a fi membru în Barou de aproape 40 de ani.

Știți de ce nu adopt decisiunea actuală a Consiliului relativ la *robe*? Pentru că'mi e teamă de alte decisiuni viitoare, ale altor Consilii și mă cutremur pentru viitorul nenorociților tineri cari ies pe fie care an din facultățile noastre juridice ca licențiați, mâine ca doctori, și, daca, bazându-se pe această decisiune, luată din Franția, vii-

toarele Consiliu de disciplină vor continua sistemul de a copia toate decisiunile din Francia în materie, atunci uşile Baroului vor fi închise şi verigate dinaintea lor şi nu vor avea, după ani de luptă şi privaţiuni, de cât să'şi sfărâme capul de cea d'ântăiu piatră de pe stradă.

În Francia, avocaţii se recrutează din burghezimea cu dare de mână; un avocat nu poate să fie înscris în tabloă până ce un membru din consiliu nu constată că are un apartament compus de cel puţin o cameră de culcat, un biuro şi un salon, toate mobilate cu capitalul său.

Cum să ajungă la aşa belşug, la aşa lux, bietul student din România care, spre a dobândi diploma de licenţiat, a trebuit să trăiască de privaţiuni, mâncându-şi, cum se zice, de sub unghii! Să nu ne îngrijim de dânsul? Pentru ce 'l-am înşelat, pentru ce 'l-am adăpat de iluziuni, dacă, după atâte sacrificii stăruitoare, slujbă nu poate căpăta, pentru că toate serviciile publice sunt ocupate, şi nici profesiunea liberă de avocat nu o poate îmbrăţişa.

Să tăiem brazda pentru că să ni se impue de aci înainte regulamentele franceze?

Dar, în Francia nu e permis unui avocat să aibă o tablă pe casă, o firmă, pentru că avocaţii, *gens de robe*, nu trebuie să comită nici un act care să aducă cât de departe cu comerţul vil. De altminteri nici n'au nevoie de aşa ceva. Există acolo altă instituţiune, *les avoués* şi *les clerics d'avoués* cari, până să'şi stabilească reputaţiunea avocatului, îi serveşte de *samsar cinstit*. Dacă firma s'ar interzice la noi, sub pedepse aspre disciplinare, cine ar avea să sufere, în lipsa acelor *avoués*, şi presupunând că *samsarii noştri deochiaşi* s'ar stârpi?

Cine, dacă nu bieţii tineri necunoscuţi eşişi din facultăţi?

În Francia nici e permis unui avocat de a încheea un *contract de onorariu*.

Justiţia nu'l ţine în seamă. Orî cât ar munci avocatul, n'are dreptul la acţiune contra clientului. Cuvântul? — *Homme de robe!* — Glumesci cu nobleţa!

Cât pentru contractele *quota litis*, prin care un avocat se însărcinează cu conducerea unui proces în reclamaţiune şi se obligă a face însu'şi toate speşele necesare, un asemenea contract este considerat în Francia ca un act cu deservire contrar moralei şi regulilor baroului. Avocatul care 'şi-ar permite să închee o asemenea convenţiune ar fi îndată şters din tabloă, şi contractul său nu s'ar ţine în seamă.

La noi se pot petrece lucrurile tot aşa, şi bine e să se petreacă ast-fel? Nu stău un moment la

îndoială, ca să strig din toate puterile contra acestei *tradiţiuni* franceze. Nu e avocat la noi care să nu fi încheiat asemenea convenţiuni, şi tribunalele noastre au recunoscut tot-dea-una de bune şi valabile convenţiunile de onorariu.

Şi cum ar putea fi alt-fel? A venit la mine de mult o cucoană bătrână, desperată pentru că moşia îi eră pusă în vânzare, precum şi veniturile pentru datorii contractate de dânsa în timpul căsătoriei împreună cu bărbatul, nu spui cum se numia—nomina odiosa.—Avocatul său, imi adaoga cucoana, unul din cei mai reputaţi pe atunci, i'ar fi zis că nu e nimic de făcut. Am crezut, că asemenea obligaţiuni nu puteau avea nici un efect asupra averii dotale şi a veniturilor sale. Dar, cucoana, cu lăcrămile cât pumnul, imi spunea că n'are nici o para ca să 'mi plătească înainte, şi că 'mi va plăti, după ce voi câştiga, mi-a dat, fără să'i cer, şi o scrisoare în sensul acesta.

Dacă am fi avut regulamentele din Francia, negreşit a-şi fi refuzat, pentru că nimeni nu e bucuros a munci fără ca munca lui să fie plătită. Cu ce ar trăi el oare? Am câştigat procesul şi cucoana 'şi a achitat obligaţiunea. Dar, care avocat în România întregă n'a avut asemenea convenţiuni? Să'i ştergem pe toţi din listă sau să abandonăm cu nepăsare pe bietul nenorocit care drepturi multe şi mari posedă, dar nu le poate face să valoreze, pentru că nu are cu ce plăti dinainte pe avocat, afară numai dacă nu va găsi la vre un cămătar suma necesară pentru onorariul anticipat al avocatului, vânzând uzurarului drepturile sale pe o bucată de pâine. Frumos şi moral!

Iată temerile mele, nu pentru mine, ci pentru tineretul român, pentru care inima mea s'ar deschide bucuros ca să 'i poată coprinde pe toţi de odată, să le pot insufla fie căruia sentimentul demnităţii, dreptăţii şi al iubirii fără margini pentru ţară şi viitorul ei.

Aşi mai adăoga un cuvânt: După reglementele franceze, un avocat nu poate pleda dacă primeşte un ban de la stat sau de la o instituţiune dependintă de stat. Le-ar conveni oare unora din confracţii noştri asemenea interdicţiuni pentru demnitatea corpului?

Cât pentru avocaţii *bêtrâni* şi *şubređi*, să 'mi fie cu ertare, dar mă cred încă util ţarei mele, sfintei dreptăţi pentru care am luptat o viaţă întreagă, şi nu vęd pentru ce confracţii cari, nu mă îndoesc, mă iubesc precum îi iubesc şi eu, 'mi ar expune viaţa din cauza curentelor nevindicabile ale Palatului nostru de justiţie. E imposibil, după cum vęd că doreşte un iubit membru al Consiliului, să fie robe şi sus şi jos. Arhitectului care a construit Palatul justiţiei, nu i s'a pus de sigur în vedere necesitatea unui local pentru Corpul avocaţilor. În *rez de chaussée*

nu e de cât o unică infundătură unde abia se grămădesc câți-va fumători. Va trebui dar negreșit să se așeze *garde-roburile* la primul *etagiū*. Apoi, mă rog, pe scara Palatului nostru de justiție, care imitează prin rapiditatea ei scara dreaptă și aridă pe care se urcă sufletele celor condamnați a'și ispăși ast-fel păcatele, vă întreb: cum ar putea ajunge un biet avocat grăbit să se îmbrace la I-iul etagiū, să se scoboare apoi la tribunal ca să răspundă la apelul nominal, să se urce iar la Curte cu ghiosdanul încărcat, ca să răspundă și aci la apelul nominal, să redescindă la tribunal și apoi, transpirat, neavând de cât roba pe el, să treacă prin culoare ca să cerceteze un dosar sau îndeplinirea unei proceduri și apoi să vie să pledeze la Curte — presupunând că a avut și el, din întâmplare, două procese în aceeași zi, unul la curte și altul la tribunal. Caii de curse vor face ast-fel o meserie mai demnă de cât a avocaților.

D'apoi schimbarea posibilă a robelor, fiind, 735 de avocați în București, și numărul lor va spori neincetat! D'apoi închirierea robelor! Ce sistem igienic poate fi acela de a confunda sudoarea caldă a avocatului care vorbește în robă cu sudoarea rece a altui avocat care va fi ple-dat în aceeași robă??

Atât e de adevărat că la clădirea Palatului de justiție nu s'au avut în vedere avocații, în cât n'a trecut mult și, adăogându-se secția IV a tribunalului, nu ne-a mai rămas de cât un mizerabil colț spre a fuma. Dacă mâine se simte necesitatea unei a patra secțiuni la Curtea de apel, ce domiciliu ne va mai rămâne în Palatul justiției afară din culoare? E bine, negreșit, e frumos să arăți că, însărcinându-te cu o misiune, te ocupi, vrei să faci mai bine. Nu pot îndestul aproba inițiativa luată de Consiliu pentru înființarea conferințelor și pentru asistența judiciară. În privința asistenței judiciare 'mi-ași permite numai să atrag atențiunea Onor. Consiliu asupra diferenței care este între reclamanți și defendori. Defendorii, dacă sunt săraci, câștigând procesul nu se îmbogățesc; se scutesc numai de mizeriile urmăririi asupra cenușii din vatră; reclamanții însă săraci se pot îmbogați; să'și caute avocați cu care să trateze, n'au ce căuta la asistența judiciară. Sunt convins că așa și proced onorații și iubiții mei confrăți.

Am fost poate cam lung, dar așa e cu prietenii, te întinzi la vorbă.

Un ultim cuvânt. Se zice că unii proședinți ar fi decisi să nu dea voie nici unui avocat să deschidă gura în ședință fără robă. Nu pot crede că justiția să comită un asemenea exces. Ce ar putea constitui, în definitiv nesupunerea mea la

ordinul Consiliului de disciplină? O simplă contravențiune care să dea loc la o judecată disciplinară. Dacă instanțele noastre judecătorești ar merge mai departe, sunt convins că cel puțin vor consemna decisiunea lor asupra acestei incapacități virtuale, acestei limitări a liberului exercițiu al profesiunii de avocat într'o hotărîre, contra căreia să se poată recurge la instanțele superioare, dacă Consiliul nu ar bine-voi să intervină însuși pentru amânarea acestei dispozițiuni a lui, până ce Camerele vor rezolva cel puțin cestiunea pusă prin proiectul de lege ce li s'a prezentat.

București, 13 Ianuarie 1904

PETRU GRĂDIȘTEANU

Uniforma Avocaților

În articolul publicat tot în acest ziar la 1 Ianuarie 1904, pentru a arăta neutilitatea practică a uniformeii avocaților, spuneam între altele:

«Nici un prestigiu n'ar putea da uniforma rarilor avocați, cari ar încurca Justiția, prezentându-se înaintea ei cu procesele nestudiate, dând dovezi de ignoranță juridică și căutând ca în loc să dea lupta cinstit cu argumentele de fapt și drept, pe cari le-ar putea avea în cauză, ar uza de mijloace de șicană, sau ar cita eronat faptele, jurisprudența și doctrina, ba chiar și textele».

Uitasem, să vorbesc de foarte rarii avocați, cari socotesc, că pot convinge într'o cauză Justiția sau opiniunea publică, evitând de a răspunde direct la cestia pusă în discuție și răspunzând alătura.

Articolul d-lui V. Athanasovici intitulat: «**Cestiunea robei avocaților**» din ziarul «*Dreptul*» de la 11 Ianuarie 1904, mi-a adus aminte și acest cas.

Cestiunea în discuție era: dacă avocații sunt obligați de a purta uniformă, când sunt în ședință.

Această cestiune se rezolvă cu texte precise de legi sau regulamente, a căror interpretare avem să o dăm. Consiliul, când a decis: «că de la 1 Februarie 1904 avocații vor fi obligați a purta uniformă prevăzută de art. 2 al Decretului din 29 Dec. 1864», pe ce s'a bazat el?

În primul rând, pe sus citatul decret. Citez textual din decisiunea Consiliului: «Având în vedere, că conform Decretului promulgat la 29 Dec. 1864, avocații sunt obligați, ca și magistrați, de a purta uniformă când sunt în ședință».

Și pot zice, că acesta este singurul text, care slujește drept bază decisiunii Consiliului, căci celelalte considerante din această decisiune sunt niște simple argumente, unul tras de Consiliu dintr'un alt text de lege, spre a întări interpretarea textului ce a servit de bază decisiunii, iar altul e un argument de doctrină, dat pentru același scop.

Citez și celelalte două argumente:

1. «Având în vedere, că dispozițiunile acestui decret au fost consacrate prin art. 88 din Procedura civilă din 1865, cari au fost menținute la modificarea făcută în 1900;

2. «Având în vedere, că caracterul obligatoriu al uniformeii prevăzută de Decretul din 1864, a fost

recunoscut de Ministrul de justiție, atât în 1869 prin raportul No. 7138 din 21 Iunie, cât și în 1900 cu ocaziunea desbaterilor asupra Procedurii civile în Senat).

Se vede bine, că după părerea Consiliului, baza deciziunii lui e Decretul din 1864, pe care îl întărește cu argumentul, că dispozițiunile acestui Decret ar fi fost consacrate prin art. 88 din Pr. civ. și că de aceeași părere, ca a Consiliului, a fost și Ministrul de justiție din 1869, prin raportul său sus citat.

Prin urmare, prima cestiune, pe care socotesc, că am rezolvat-o în articolul meu precedent și la care avea să răspundă precis d-l Athanasovici este aceasta :

Decretul din 29 Dec. 1864 se poate el aplica ? Dacă e legal, da ; dacă nu e legal, nu. Eu am susținut, că acest Decret e nelegal, pentru două motive :

1. Acest decret deși dat sub regimul Statutului, nu poate fi o lege, ci numai un simplu regulament :
a) fiind-că e dat la 29 Decembrie 1864, adică după convocarea Corpurilor legiuitoare, care a avut loc la 6 Decembrie (1) ;

b) Și fiind-că, în al II aliniat al art. 18 din Statut, se spune textual : «Decretele ce până la convocarea noii adunări, se vor da de Domn, după propunerea Consiliului de miniștrii și Consiliului de stat ascultat, vor avea putere de legi» (2).

Va să zică, după convocarea Adunării, Decretele Domnului, nu mai aveau putere de lege.

Acest decret începe : «Având în vedere art. 82 din legea Curții de casație».

Citez textual ultimele două aliniat ale articolului citat din legea Curții de casație din 24 Ianuarie 1861 :

«In ședințele plenare, adică cu Secțiunile întrunite, atât Curtea cât și Ministerul public sunt în mare uniformă, iar în ședințele secțiunilor separate, în mică uniformă.

«Aceste se vor hotări printr'un regulament administrativ».

Socotesc, că din combinarea acestor aliniat cu preambulul decretului din 29 Dec. 1864, se vede clar, că chiar autorul zisului decret, a înțeles să facă un regulament administrativ.

Însă, tot din aceste texte se vede că, autorul regulamentului adm. din 29 Dec. 1864, a călcat legea, care îi dăduse delegația să facă un regulament pentru marea și mica uniformă a Casației și a Ministerului public de pe lângă dânsa, iar nu pentru uniforma advocaților.

2. Autorul acestui decret, a mai călcat și legea advocaților din 4 Dec. 1864, făcută tot de el pe baza art. 18 din Statut, atunci când avea această putere, fiind-că nu se convocaseră adunările.

Iată textual alin. I, al art. 12 din această lege : «Decanii vor convoca adunările generale ale advocaților județului... spre a face regulamentele speciale Corpului».

Va să dică, legiuitorul dă delegație Adunării generale a Corpului advocaților, spre a face regulamentele sale. E un principiu elementar de drept constituțional și administrativ, că regulamentele pentru aplicarea unei legi, nu se pot face de vre-

autoritate administrativă oare-care, de cât în virtutea delegațiunii, ce-i o dă legiuitorul. Dacă legiuitorul a dat delegație Adunării generale a advocaților ca să facă regulamentele Corpului, un regulament făcut de o altă autoritate, care nu are o asemenea delegație, e contrar legii.

E adevărat, că în alin. II al aceluiași articol se spune : «Regulamentele făcute de advocați nu vor fi obligatorii de cât după aprobarea Ministerului Justiției». Din aceasta, însă, nu poate rezulta cătuși de puțin, că Ministerul, care are dreptul de aprobare regulamentului, ar avea chiar dreptul de a-l face. Aceasta ar fi, ca cum a-i zice : că Regele are dreptul să facă legi, fiind-că fără sancționarea, adică fără aprobarea Lui, legile nu sunt obligatorii.

Decisiunea Consiliului de disciplină, fiind o măsură generală, prin care obligă pe advocați să poarte uniformă, nu poate fi propriu zis o hotărâre, căci hotărârile sunt numai de speță, ci un fel de regulament. Or, legea dă căderea de a a face regulamente în mod expres numai Adunării generale a Corpului, cu sancționarea Ministerului, iar nu delegațiunii Corpului, Consiliului de disciplină.

Nu mai printr'un abus de putere, Consiliul și-a însușit un asemenea drept. Dacă era un regulament legal, făcut conform art. 12 al legii advocaților, numai atunci, și Decisiunea ar fi fost o ordonanță administrativă, dată pe temeiul alin. b. al art. 11, din legea Corpului, care spune, că, între alte atribuții ale consiliilor de advocați, e și aceea : «de a face să se aplice legile și regulamentele relative la Corpul advocaților».

D-l V. Athanasovici nu răspunde nimic la dovedile aduse de mine pentru a arăta că decretul din 29 Decembrie 1864, este ilegal, și deci fără ființă.

Ba, să fim drepti, d-sa ne citează în această privință o afirmare a regretatului B. Boerescu, din raportul său publicat împreună cu Decretul în *Monitorul Oficial* din 27 Iunie 1869, care e următoarea : «Pr. civ. din anul 1865, consacră și adoptă principiul costumelor pus în decretul din 1864. Nu se poate dar abroga acest decret sub cuvânt că n'are putere de lege, din contră, ar fi trebuință de o lege, spre a-l face să înceteze de a fi în vigoare».

Să-mi fie permis a face o mică parantesă.

Am făcut tot-d'auna deosebire între jurisconsult și advocați.

Jurisconsultul este un om de știință, care poate fi profesor, magistrat, avocat, sau numai simplu om de știință ; pe câtă vreme, avocatul este un profesionist, care atât mai bine dacă e în același timp și jurisconsult, care trebuie, bine înțeles, să cunoască și el oare cum știința dreptului, dar care își poate exercita profesiunea și fără a avea știința jurisconsultului, adică o aprofundată știință a Dreptului.

Poate cine-va, mai cu seamă la noi, să treacă chiar de avocat mare, adică cu clientela, dacă studiază bine faptele, are darul de a le expune clar, și caută, după ce a găsit articolele de lege aplicabile în speță, diferitele texte de jurisprudență și doctrină străină sau română, pentru a-și susține părerea, și cari de altminterlea se găsesc foarte ușor, grație codurilor adnotate.

Ei n'au nevoie dese ori să și mai spună părerea personală.

Ba, mai mult. Față cu gradul de cultură juri-

(1) Domnia lui Guza, Xenopol, T. II, p. 9.

(2) Colecția Bujoreanu, T. I, p. 12.

dică, la care a ajuns magistratura noastră, și cu graba, cu care trebuie să se judece procesele din cauza înmulțirii lor, avocatul se poate mărgini în a pune problema juridică expunând faptele, și cel mult a indica textele de legi, judecătorii având soluția juridică aproape gata înaintea lor.

Și se poate întâmpla din contră, ca jurisconsulții eminenți, cari n'ar avea suficient darul de a vorbi bine și de a expune clar faptele, cari n'ar avea iute replica, nici curajul ședinței, să fie mai puțin apreciați ca avocați, de cât alții, cari le-ar fi cu mult inferiori în știință.

Chiar faptul, că ei se ocupă mai mult de știință, îi pune relativ într'o stare de inferioritate față cu avocații cari sunt hârșiți în aplicarea artei lor, și cari își economisesc timpul pentru a nu studia de cât spețele, cari dacă nu le aduc tot d'auna glorie, le aduc însă de sigur bun câștig material.

Așa se explică cum, dacă lăsăm de o parte pe avocații cari fiind și mari oameni politici și interbunând o mare parte din activitatea lor pentru rezolvarea chestiilor sociale, nu mai au timp pentru a face știință juridică, în afară de aceștia, găsim totuși avocați, cari nici n'au profesat dreptul la vre-o catedră, nici n'au scris ceva serios în științele juridice, economice sau sociale, și cari au totuși oare care situație în Barou.

Cele arătate mai sus fac, că unii avocați uită adese ori aproape să mai judece prin ei înșiși, și caută tot-d'eaună să se pue în dosul paravanului, pe care 'l presintă o autoritate juridică oare-care. Câteodată, lupta juridică se presintă la bară, ca o luptă între cine are mai mulți autori pentru părerea lui.

Fără a spune, că d-l V. Athanasovici face așa în general (3), însă, cam așa se presintă în discuția chestiei, de care ne preocupăm.

Eu am dovedit, că Decretul din 29 Dec. 1864 era ilegal. D-nia sa era dator să răspundă la argumentele mele. Înțelegeam, cel mult, să citeze raportul repausatului B. Boerescu, dacă ar fi găsit în el vre-o refutare a argumentelor date de mine.

Dar, în acest raport nu se găsește nimic în această

(3) Nu cunosc cele-lalte publicații ale d-lui V. Athanasovici în afară de articolele din *Dreptul*.

La 11 Dec. 1897 d-nia sa devine Prim redactor al *Dreptului*?? Citez absolut tot ce a publicat după colecția *Dreptului*: În anul 1897 ne dă o revistă de o coloană, în care laudă pe repausații Gr. Peucescu, D. Popescu și Degre, și spune că a trăit în întimitatea celor doi d'antăi.

În 1898 îl găsim cu o revistă de 1 Ianuarie și 4 adnotări, din care una e relativă la un proces la care a luat parte.

Una de la pag. 657, nu se poate chema adnotare, fiind-că nu face alt-ceva de cât ne citează un paragraf din Laurent, iar cele-lalte două n'au vre-o notă personală. — În 1899 îl găsim iar cu o revistă, cu trei bibliografii, din cari numai la una *Controversele legii judecătorilor de pace de Botez*, face puțină analiză, un fel de reclamă de alegeri pentru Consiliul de disciplină, și o adnotație fără importanță. — În 1900 o mică notă fără importanță, inevitabilele reviste anuale și necrologuri transformate de astă dată în discursuri funebre. În acest an începuse ceva, care avea aparența de a fi serios, intitulat: *Câte-va reflecțiuni relative la proiectul de lege pentru modificarea Procedurii civile*, dar a scris 2 articole în 1900 și unul în 1901 și s'a oprit, deși vorbea în chestii cu caracter mai practic. În 1901 a mai făcut un necrolog, și sub titlul de *Convorbire economică*, ne-a dat un interviu cu marele economist francez P. Leroy Beaulieu, asupra crizei de la noi. În 1902 avem iar o revistă și un necrolog, precum și un articol reclamă pentru D-nu Preșident de la Notariat, iar în 1903, avem un necrolog, 2 bibliografii, dări de seamă despre alegerea Consiliului de disciplină și despre Banchetul avocaților.

privință, fiind-că repausatul B. Boerescu nu discută în el, chestia legalității decretului din 1864, ci spune numai, că acest decret a fost consacrat și adoptat în Pr. civ. din 1865. La 1868 s'a găsit un ministru care să suspende decretul, socotind bine înțeles că n'are putere de lege; la 1869 un altul care să-l pue în vigoare, socotind că el ar avea putere de lege.

Dar nici unul, nici altul nespunându-și părerea motivată asupra zisului decret, de rapoartele lor nu ne-am putea servi nici măcar ca elemente de doctrină, pentru a discuta o asemenea chestiune, afară numai dacă s'ar crede, cum are aerul de-a crede și d-l Athanasovici, că recunoașterea caracterului obligatoriu al uniformeii, prevăzută de decretul din 1864, de către miniștri, ar avea vre-o putere legală.

Dacă, repausatul Boerescu nu discută chestia legalității decretului din 1864, el însă afirmă că acest decret a fost recunoscut de legiuitorul Procedurii civile din 1865. Or, recunoașterea unui decret fără valoare, n'are nici ea nici-o valoare.

Am relevat, în articolul precedent, că legiuitorul Procedurii civile, spunând în art. 88, că avocații sunt liberi să conserve toca pe cap când nu pledează, a putut să creadă că legalmente costumul ar fi obligatoriu și să spue aceasta în această credință. Dar atunci a fost o simplă inadvertență a legiuitorului. Dacă vreai să găsești spiritul legiuitorului din 1865, atunci trebuie să te întreb:

Avut-a el intenția, atunci la 1865, să oblige pe avocați să poarte uniformă?

Dacă ar fi avut o asemenea intenție, atunci trebuia să o spună, cum a spus-o pentru magistrații de la Casație, în art. 82 al legii din 1861 că avocații vor purta uniformă, și că forma acestei uniforme se va stabili printr'un regulament.

E bine înțeles, că legiuitorul n'are a vorbi în lege de modul cum are să fie uniformă, însă trebuie să spue, cum a spus în legea Casației pentru magistrați, că obligă pe avocați, ca să poarte uniformă. În care lege a vădut d-l Athanasovici, că legiuitorul când vrea să ia o dispoziție, în loc să o spue, o lasă să se înțeleagă.

Am arătat de asemenea, în articolul precedent cum art. 88 ar fi putut avea în vedere, cazul, în care un avocat s'ar îmbrăca în uniformă, ea fiind facultativă și cum legiuitorul din 1900 nu rezolvă această chestiune.

Ca lux de probe, spuneam, că decretul din 1864, care e nelegal, a fost suspendat în 1868, pus în vigoare prin decretul din 1869, însă cu modificarea făcută în art. 3 al aceluși din urmă decret și anume, că pentru avocați costumul e facultativ.

N'am reprodus atunci textual art. 3 care e ast-fel: «Costumul pentru avocați va fi de-o-cam-dată facultativ».

D-nu Athanasovici, de și spune, că aceasta am făcut-o din scăpare de vedere, însă, citând ceva mai înainte un pasaj din articolul meu, pe care îl reproduc și la începutul acestui articol, și în care regret, că se mai găsește încă foarte pușini avocați cari citează eronat chiar și textele, are aerul de a-mi reproșa că trunchez într'adins textele pentru utilitatea cauzei.

Mai întâi, deși citisem decretul în Monitor, însă când am redactat articolul, n'am avut acasă la mine acest Monitor și am citat această parte din

colecția de legi a d-lui Ghețu, unde la pag. 1011 nota 1, se spune textual: «după art. 3 al decretului din 1869, *costumul advocaților este facultativ*».

Cred, că cel puțin d-l Ghețu n'a făcut această notă pentru utilitatea cauzei. Și ce interes putea avea, pentru susținerea părerii mele, faptul că prin decretul din 1869 se admisesse ca uniforma pentru advocați să fie facultativă, când eu demonstrasem că decretul din 1864, care o făcuse obligatorie, n'avea nici o putere.

Dar, cuvântul «de-o-cam-dată», n'adaogă nimica la tăria argumentărei contrarie mie, chiar pe cestia decretului din 1869.

În adevăr, dacă decretul din 1864 se modifică prin cel din 1869 în sensul, *ca costumul advocaților să fie de-o-cam-dată facultativ*, dacă, cu alte cuvinte se suspendă efectele decretului din 1864 în ce privește obligativitatea uniformei advocaților, cine nu știe că un decret suspendat, nu se poate pune în vigoare de cât printr'un alt decret. Aceasta e elementar în dreptul administrativ.

Dar D-sa sa mai adaogă din raportul Ministrului și motivele pentru care s'a suspendat decretul: «Tot deodată, fiind-că în orașele unde se află o curte de apel, există pentru advocați acest mare inconvenient, că localurile tribunalelor și curților sunt diferite, așa în cât este materialmente imposibil să se pledeze la întrebuițarea costumelor, am crezut, Prea Înălțate Doamne, că este just, că provisoriu, și până se vor zidi Palate de Justiție, costumul pentru advocați să fie numai facultativ».

Nu trebuie însă să se uite, că aceste motive date de ministru în raportul său, nu fac parte din decret.

Decretul spune numai că «costumul pentru advocați ar fi de-o-cam-dată facultativ».

E cert, că trebuie să vie un alt decret, care să facă costumul obligatoriu.

Dar să presupunem că, cuvintele din raport ar face parte integrantă din decret și că ministrul ar putea să oblige pe advocați să se presinte în uniformă.

Chiar în acest cas, incumba Ministrului, nu altora să constate că nu mai există inconvenientele din 1869, că s'au zidit Palate de justiție în toată țara, și apoi să ceară Șefului Statului decretul pentru obligativitatea uniformei. Autorul raportului din 1869 a lăsat costumul pentru advocați facultativ, pentru un inconvenient care nu exista în toată țara, ci numai în orașele unde se afla o curte de apel și unde localurile tribunalelor și curților erau diferite.

Acest inconvenient nu exista acolo, unde erau numai tribunale, și cu toate acestea se lasă costumul facultativ pentru advocați, pentru ca să se poată dispune o dată pentru toată țara.

Era nelogic, ca advocații dintr'un oraș să fie cu uniformă, iar cei dintr'altul fără uniformă.

Dacă această lipsă de logică ar fi isbit și pe onor Consiliu de disciplină din Ilfov, el ar fi putut vedea că nu lui, care n'are competență de cât în jud. Ilfov îi incumba de a impune roba advocaților, ci unei autorități care ar fi competențe să ordone această măsură pentru întreaga țară.

Din cauza acestei lipse de logică, Consiliul a impus uniforma și advocaților din provincie cari pledează în București.

Or, dacă acești advocați în virtutea legii au

dreptul să pledeze și în București, ei sunt însă sub autoritatea Consiliilor lor de disciplină, iar nu sub aceia a Consiliului de Ilfov, care nu le poate impune nimic. Consiliul de Ilfov are autoritate și jurisdicțiune asupra membrilor Baroului din Ilfov. El n'are competență teritorială în Palatul de justiție din București, cu privire la toți advocații.

De alminterea, motivele din raportul repausatului Boerescu subsistă și azi, nu numai pentru provincie, ca Galați de exemplu, dar chiar pentru București. El n'a avut în vedere atunci Judecătoriile de Pace, pe cari însă noi trebuie să le avem astă-zî în vedere. Așa că, până când nu se vor instala Judecătoriile de Pace în Palatul de Justiție, să nu se va schimba legea în sensul, ca cei cari pledează la Judecătoriile de Pace să nu mai pledeze la Tribunalele și Curți, «este materialmente imposibil, să se constrângă advocații la întrebuițarea costumelor» (Rap. Boerescu).

Dar mai e încă o cestic de o mare gravitate, care privește drepturile și prerogativele Corpului advocaților.

Să presupunem, că astă-zî, s'ar da un decret, în virtutea căruia advocații ar fi obligați să poarte uniforma. Care ar fi datoria Consiliului de disciplină, apărătorul natural al drepturilor și prerogativelor Baroului?

Să protesteze contra unui asemenea decret, arătând atât Ministerului respectiv cât și Corpurilor legiuitoare, că autoritatea care a dat decretul n'avea cădere să facă aceasta, că pentru a impune uniforma advocaților, trebuie un text de lege.

În adevăr, o asemenea dispoziție nu se poate lua printr'un decret, s'au printr'un regulament.

Regulamentele nu sunt alt-ce-va, de cât dezvoltarea principiilor, puse într'o lege, pe care o face puterea executivă, în urma delegațiunei dată de legiuitor.

Trebuie mai întâi să se pue în lege principiul obligativității uniformei, și apoi să se arate detaliile uniformei, printr'un regulament.

Legiuitorul a impus uniforma magistraților de la Curtea de casație prin art. 82 al legii de la 1861.

De asemenea a trebuit un text de lege pentru ca uniforma să fie obligatorie pentru cei-l'alți magistrați.

E adevărat, că Ministerul justiției dăduse o circulară în 1891, prin care impunea uniforma magistraților.

O asemenea circulară s'ar fi putut justifica întru cât-va; fiind-că, în ipoteza în care uniforma s'ar putea impune, printr'un regulament, decretul din 1869, ar fi putut fi obligatoriu pentru magistrați, de oare-ce pentru aceștia, puterea executivă poate face regulamente, pe câtă-vreme, ea n'are această putere pentru advocați, căci legiuitorul prin art. 12 al legii advocaților, a dat Adunărilor lor generale, delegația de a-și face regulamentele. Al doilea, Ministerul avea pentru magistrați decretul din 1869; pe câtă vreme pentru advocați, decretul din 1869 suspendase obligativitatea uniformei, și ar fi trebuit un alt decret care s'o repue în vigoare.

După o mai matură chibzuință însă, Ministerul n'a crezut de cuviință, că se poate impune uniforma măcar procurorilor, de cari vorbește faimosul art. 88 din procedură, citat de Consiliu, de cât prin lege, și a stărui să se adaogă de legiu-

itor, la art. 129 al legii de organizare judecătorească din 1890, prin legea din 28 Mai 1892, următoarele :

«Portul costumului ast-fel cum este reglementat prin decretul de la 21 Iunie 1869, este obligatoriu în ședințele și în adunările generale ale curților și tribunalelor».

Să presupunem însă că un regulament ar fi suficient. Și în acest caz, Consiliul ar fi trebuit să aducă aminte Ministrului, că e o prerogativă a Corpului de avocați, ca să 'și facă singuri regulamentele.

În cesiunea noastră, Consiliul trebuia să convoace Adunarea generală a avocaților, pe ea să o consulte, și în susținerea ei să 'și pue toată nădejdea.

Era o chestiune de condescendență, ca să nu împui avocaților ceva, care n'a mai existat, până nu te consultați cu ei, și nu se discuta cu toți împreună legalitatea acestei măsuri, care pentru regulă s'ar fi trecut în regulamentul Corpului și s'ar fi aplicat după aprobarea Ministerului de justiție.

Iar dacă Consiliul trecând peste aceste considerații de condescendență, ar fi crezut, că având drept de la lege, poate da, un *ukaz* privitor la obligativitatea uniformei pentru avocați, trebuia cel puțin, ca, de astă dată, să ia calea legală, și anume: dacă cine-va nu se su punea *ukazului*, rămânea să se dea contravenientul în judecata disciplinară, și să se discute, atât în Consiliu, constituit în instanță disciplinară, cât și la Curtea de apel, legalitatea măsurii luate.

Tribunalele și Curțile, n'au altă cădere după lege, de cât să judece cesiunile de speță și să țină socoteală de hotărârile disciplinare rămase definitive, ale Consiliului de disciplină, cum trebuie să țină socoteală de ori-ce hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești, sau administrative din țară.

Am arătat, cum decizia Consiliului de disciplină în chestia obligativității uniformei pentru avocați, fiind generală, nu poate fi de cât o ordonanță administrativă.

Principiul general e, că instanțele judecătorești, n'au cădere, de a aplica, ordonanțele administrative, în alt chip, de cât cu ocazia judecării unei spețe civile sau corecționale.

Iar când este vorba de ceea ce se cheamă poliția ședinței, căderile instanțelor judecătorești și în această privință sunt determinate expres prin lege.

Art. 68 din procedură o încredințează președintelui iar art. 88—90, fixează și obligațiunile părților cari se presintă în instanță și drepturile președintelui.

În afară de drepturile, ce se acordă președinților prin aceste texte de lege, ei n'au altele.

Și ori-ce alte drepturi și-ar aroga, ar constitui din partea lor un abuz de autoritate.

Ei bine! D-l Decan s'a adresat, președinților de Tribunale și Curți, comunicându-le deciziunea Consiliului și rugându-i s'o aplice, adică să comită un abuz de autoritate.

Am prea mare încredere și în știința și în înaltul spirit de dreptate al magistraților noștri, pentru ca să cred, că ei vor putea aplica o asemenea deciziune.

Ordonanțele administrative se aplică de agenții puterii executive, nu de instanțele judiciare.

Dar D-sa a mai obținut de la Ministerul justiției și publicarea Decisiunii Consiliului la «Anunțuri Administrative», în *Monitorul Oficial* de la 3 Ianuarie 1904, p. 7851.

Aceasta îl face pe d-l Athanasoviči în articolul citat, să esclame victorios: «Că toată Magistratura în cap cu d-l Ministru a aprobat dispozițiunea Consiliului».

Mi se pare că se cam grăbește.

Din faptul, că Ministerul Justiției a admis publicarea decisiunii Consiliului la «Anunțuri Administrative», nu se poate trage concluzia că el o aprobă.

Asemenea lucruri se obțin ușor de la Secretarul general, cu puțină rugăminte.

Ministrul cunoaște legea și dacă avea să aprobe o dispoziție reglementară, privitoare la avocați, nu putea aproba, de cât ceea-ce s'ar fi votat de Adunarea lor generală. Iar dacă dorea să impue uniforma avocaților, n'avea de cât să propue o lege, sau să facă un Decret, dacă socotea, că acesta e suficient.

Iar pe Magistratură, s'o vedem ce va zice *cognita causa*.

Așa că din tot ce a făcut Consiliul de disciplină, rămâne dovedit, că el a călcat legile și regulamentele, că a comis un abuz de autoritate, îndemnând și pe alții să facă acelaș lucru.

Ah! Aceasta este o chestie de o gravitate excepțională.

E foarte grav să se calce în picioare drepturile și prerogativele Corpului și să se pună aceste drepturi ale celui mai independent Corp din această țară la discreția puterii executive.

E o adevărată anarhie, atunci când fățiș se comite abuz de autoritate de aleșii acelora, cari au în primul rând nobila misiune de a apăra dreptatea și de a veghea la respectul legilor.

Și ce ar mai fi de noi, dacă din Palatul de justiție din Capitală, d'acolo, unde toată lumea vine să se plângă și să caute dreptate contra abuzurilor de autoritate, ar putea să iasă fățiș asemenea abuzuri neîndreptate.

Să ia seamă colegii mei, avocații, că principalul avantaj al profesiunii lor, care are atâtea amărăciuni, independența față de ori și cine, se va duce, dacă Consiliul de disciplină n'o va apăra energic.

Și când se va duce și independența Baroului, va dispărea încă unul din puținele refugii ale acestei virtuți morale în această țară, unde din nenorocire slugărnicia se întinde mereu.

Vom mai reveni.

D. N. Comșa.

București, 12 Ianuarie 1904.

ERRATA.—În numărul trecut al ziarului nostru, în decizia No. 455/903 a Curței de casație, secția I, publicată în capul ziarului, s'a strecurat, la speța No. 4, o eroare de tipar, care o face neînțeleasă. Ast-fel, în loc de: «*Neconstituirea instanței de apel, în afaceri ce interesează pe minori. neputând să vatăme de cât interesele minorilor...*» cum s'a publicat, să se citească: «*Neconstituirea instanței de apel cu asistența Ministerului public, în afaceri ce interesează pe mirori, etc...*».

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. I

Audiența de la 21 Noembrie 1903

Președinția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Constantin Gr. Bagdat cu I. și Victoria I. Mircescu

Executarea hotărîrilor.—Hotărîre de evacuare a unui imobil de către chiriaș.—Impedizarea portărelului d'a execută de către chiriaș pe motiv că locuiește ca moștenitor în acea casă.—Datoria portărelului în asemenea cas.—Incetarea executărei și referirea casului președintelui tribunalului.—Competență.—Dacă numai președintele singur trebuie să hotărască asupra piedicilor ce se ivesc la executare.—(Art. 66 din regul. portăreilor ; art. 66 bis din proc. civilă).

1. Portărelul, când executând o hotărîre judecătorească prin care un chiriaș este condamnat să evacueze imobilul pentru neplata de chirie, este oprit de către acesta pe motiv că are drept să locuiască în acea casă nu ca chiriaș, ci ca moștenitor al tatălui său în succesiunea căruia se găsea acel imobil, și în baza unui act de creanță pe care l'exibă, în acest cas portărelul trebuie să se oprească de la executare și să refere cazul președintelui tribunalului.

2. Președintele tribunalului singur este în drept să hotărască asupra piedicilor ce se ivește cu privilegiul aducerei la îndeplinire a unui titlu executor.

Decisiunea 499/903.—Respins recursul făcut de Constantin Gr. Bagdat contra sentinței Tribunalului Buzău cu No. 170/903, dată în proces cu I. și Victoria Mircescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. N. Bagdat;

Pe d-l avocat Filoti în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat B. Păltineanu în combateri;

Asupra primului motiv de casare:

„Greșită interpretare a art. 66 din Regulamentul portăreilor și exces de putere.”

Având în vedere că se constată din sentința supusă recursului, că prin cartea de judecată rămasă definitivă a judelei Ocolului Buzău cu No. 803/92, I. Mircescu, intimat în recurs, a fost condamnat către recurentul de azi Constantin Gr. Bagdat la plata de chirie și evacuarea unei case din Buzău; că procedând la executare, portărelul a găsit în casă pe Victoria I. Mircescu, soția lui I. Mircescu și sora lui Constantin Gr. Bagdat, care arată portărelului că soțul său s'a mutat din casă, și că dânsa se opune a evacua imobilul, invocând că are dreptul să stea în casă în calitate de moștenitoare a defunctului său tată Gr. Bagdat, de la care a rămas moștenire casa, și în virtutea actului de creanță cu data de 5 August 1890; că, față cu această opunere, C. Gr. Bagdat abandonează executarea până la Martie 1903, când cere din nou executarea cu privire la evacuarea casei; că intimata Victoria Mircescu, se opune la evacuare pentru aceleași motive invocate la prima încercare de executare, și portărelul însărcinat cu executarea o intrerupe și referă cazul președintelui tribunalului, care prin ordonanța sa cu No. 2295 din 17 Martie 1903, apreciind valoarea motivelor de opunere la executare invocate de d-na Mircescu, menține suspendarea executărei; că, recurentul C. Gr. Bagdat făcând apel contra acestei ordonanțe prezidențiale, tribunalul, prin sentința supusă azi recursului, a respins apelul ca neîntemeiat;

Considerând că intimata Victoria I. Mircescu, opunându-se a evacua casa pe motiv că are dreptul să o locuiască în calitate de moștenitoare a defunctului ei tată Gr. Bagdat, în succesiunea căruia se găsea casa, și în baza unui act de creanță exhibit de dânsa, por-

tărelul a fost autorizat să se oprească de la executare și să refere cazul președintelui tribunalului, conformându-se într'aceasta cu cele prescrise de art. 66 din Regulamentul portăreilor;

Considerând că ast-fel fiind, sus arătatul mijloc de casare se găsește neîntemeiat.

Asupra motivelor următoare:

„Exces de putere și rea interpretare a art. 66 bis. Pr. civ. și violarea art. 399 și 400 Cod. proc. civ. și 24 legea timbrului.”

„Violarea art. 404 Cod. pr. civ.”

Considerând că prin art. 66 bis al. II din Procedura civilă se dă în căderea președintelui tribunalului ca să hotărască asupra piedicilor ce se ivește cu privilegiul aducerei la îndeplinire a unui titlu executor;

Considerând că în specie, cu ocazia executării sus menționatei cărți de judecată, ivindu-se o împotrivire de natură a determina pe portărel să se oprească de a face executarea, era cazul ca președintele tribunalului să hotărască asupra piedicii ivită la executare;

Considerând că, contestațiunile ce se pot face în baza art. 399 și 400 din Procedura civilă nu puteau avea loc în speță, căci portărelul găsindu-se în fața unei opuneri serioase din partea intimatului Victoria I. Mircescu, sprijinită pe un drept de moștenire, și pe un act de creanță, și abținându-se de la executare cum îl autorisa art. 66 din Regulamentul portăreilor, referind cazul președintelui tribunalului, procedura de urmat în speță era cea prevăzută de art. 66 bis din Procedura civilă;

Considerând că ast-fel fiind, nu poate fi vorba de violarea sus citatelor texte și nici de violarea art. 24 din legea timbrului, aplicabil în casuri de contestațiuni la execuțiuni silite;

Că, de asemenea, nu poate fi vorba nici de violarea art. 404 Pr. civ. care se ocupă de cazul neexecutării unei hotărîri în timp de 30 ani;

Că, dar, și aceste motive se găsesc neîntemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 8 Decembrie 1903

Președinția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Nae Teodorescu

Petroleu.—Fabricanți de petrol.—Controlul fiscului asupra lor.—Modul cum se exercită.—Registrele ce acești fabricanți sunt dator să aibă.—Trecerea zilnică a operațiilor ce fac în aceste registre.—(Art. 14 din legea asupra petrolului).

După art. 14 din legea asupra petrolului, pentru ca fiscal să poată avea un mijloc mai mult de control asupra fabricanților de petrol, control pe care să-l poată exercita în mod eficace și serios în or-ce moment, acești fabricanți sunt obligați să treacă în fie-care zi operațiunile lor în registrele ce sunt dator să aibă, după modelele stabilite de Ministerul de finanțe, sigilate și parafate de administrațiunea financiară a județului și a le prezenta ori când agenților fiscali.

Decisiunea No. 530/903.—Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de finanțe sentința Tribunalului Buzău cu No. 352/903, dată în proces cu Nae Teodorescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiuciu;

Pe d-l avocat St. Negulescu în desolvarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat P. Borș în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului invocat:

„Greșită interpretare a art. 14 din legea asupra petrolului. Din spiritul în care este redactat art. 14 din mai sus citata lege, rezultă clar că intenția legiuitorului a fost ca să impue fa-

bricanților obligațiunea ca regulat în fie-care zi să treacă operațiunile făcute, pentru ca ast-fel fiscal să aibă un mijloc mai mult de control pe care să-l poată exercita în mod serios și eficace în ori ce moment. Tribunalul de Buzău, însă, interpretând greșit mai sus citatul text, susține că el nu prevede ca registrele să fie operate în fie care zi, pronunțând ast-fel o sentință casabilă.

Văzând sentința tribunalului Buzău cu No. 352/903, atacată cu recursul de față ;

Văzând art. 14 din legea asupra petrolului ;

Considerând că din dispozițiunile acestui text de lege, rezultă neîndoios că fabricanții au obligațiunea ca să treacă în fie care zi operațiunile lor, în registrele ce sunt datorii să le aibă, după modelele stabilite de Ministerul finanțelor, sigilate și parafate de administrațiunea financiară a județului, și a le prezenta ori când agenților fiscali ;

Considerând că scopul legiuitorului edictând o atare dispozițiune, a fost ca fiscal să aibă un mijloc mai mult de control, pe care să-l poată exercita în mod eficace și serios în ori ce moment ;

Considerând că tribunalul în specie, prin sentința supusă recursului, interpretând sus citatul articol, în sensul că nu rezultă dintr'ensul că fabricanții ar avea îndatorirea să treacă în fie-care zi operațiunile lor în registre, și pe acest motiv apărând pe intimatul Nae Teodorescu de amenda de 200 lei la care prin procesul verbal aprobat de Ministerul de finanțe era condamnat pentru că contravenise dispozițiunilor sus citatului text de lege, ne trecând în registrele sale nici una din operațiunile făcute de densus pe timp de o lună de zile, prin această procedură a dat o greșită interpretare acestui text, și prin urmare mijlocul de casare invocat se găsește întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

JUDECATORIA OCOLULUI I GALAȚI

Audiența de la 30 August 1903

D-r N. I. Macri cu Pericle Macri

Carte de judecată No. 1836

Convenții sau contracte.— Modul cum trebuiesc interpretate.— (Art. 977 și urm. Cod civil).

Transacție.— Transacție încheiată pentru toate afacerile existente între persoanele contractante până în momentul transacției.— Dacă una din părți poate invoca un document posterior transacției sau proba testimonială în contra transacției.— (Art. 1716 C. civ.).

1. Convențiile trebuiesc a fi interpretate cu bună credință și după intențiunea comună a părților contractante.

2. Nu este permis unei părți care a transigeat în genere asupra tuturor afacerilor ce ar putea să existe între ea și cele-lalte părți ce au făcut transacția, să se prevaleze în urmă de un document, pentru a-l invoca în contra transacției, sub cuvânt că nu l'a cunoscut în momentul transacției și l'ar fi descoperit în urmă, și de aceea nici proba testimonială nu o poate invoca în contra transacției.

Judecata,

Având în vedere acțiunea civilă intentată de d-r N. I. Macri prin suplica înregistrată la No. 7446/903 contra lui Pericle I. Macri, având de obiect obligarea acestuia la plata sumei de 1359 lei 05 bani ;

Având în vedere susținerile și opunerile părților ;

Având în vedere că reclamantul își bazează acțiunea de față pe faptul că densus a achitat la Creditul rural din București cu chitanța No. 1661/902, întreaga rată datorită la un împrumut de 100000 lei făcut asupra moșiei Tătarca, coproprietatea sa și a pârâtului, cerând ca pârâtul P. Macri să fie condamnat să-i plătească suma de 1359 lei 05 bani, adică partea ce-l privește pe densus ;

Având în vedere că în probarea reclamațiunii de față, reclamantul D-r N. Macri, a presintat în instanță chitanța cu No. 1661 din Septembrie 1902 a Societății Creditului Rural din București, din care se cons-

tată cum că în adevăr s'a achitat suma de 2559 lei 40% pentru d-nii Nicolae și Pericle Macri de către Banca Agricolă, din ordinul succursalei din Galați ;

Că afară de aceasta, reclamantul a mai administrat și un interogator formal pârâtului în baza căruia a cerut admiterea acțiunii ;

Având în vedere că pârâtul a opus ca mijloc de apărare, transacțiunea intervenită între d-sa și d-r N. I. Macri, și autentificată de Tribunalul Covurului la 10 Octombrie 1902, adică posterior efectuării plăței ratei în cestiune la Creditul Rural din București ;

Având în vedere că din conținutul acestui act de transacție rezultă, în mod neîndoios, cum că părțile din litigiul de astă-zi au înțeles a stinge pentru tot-d'a-una ori ce contestațiuni și pretențiuni reciproce, de ori-ce natură, anterioare transacției, cu privire la moșia Tătarca ; că din chiar modul de redacțiune a menționatei transacții, cum și din generalitatea termenilor, în care ea este concepută, rezultă învederat cum că nu se poate atribui părților contractante o altă intențiune de cât cea de a lichida în mod complet și definitiv ori-ce soi de neînțelegeri bănești ce au avut între densus relativ la moșia Tătarca, proprietatea indivisă a ambelor părți ;

Considerând că conform art. 977 și urm. Cod civil convențiunile trebuiesc a fi interpretate cu bună credință și după intențiunea comună a părților contractante (Vezi D. Alexandresco, vol. 5, pag. 285 și 301) ;

Că așa fiind, este greu a se presupune ipotesa susținută de reclamant, cum că părțile nu s'au gândit, în momentul transacției, și la plata ratei la Credit, ce se efectuase, cu o lună înainte, mai ales când părțile au avut grija să se ocupe în act, între altele, și de modul plății în viitor a ratelor la Credit, stipulând că acele plăți la Credit vor privi numai pe d-l N. I. Macri, așa că față cu această împrejurare este aproape imposibil de admis că părțile, nu s'au referit cu mintea, în momentul contractării, și la plata ratei la Credit ce se efectuase cu o lună înainte; că, deci, nefăcându-se nici o rezervă în privința acestei sume de bani, reclamantul nu mai poate reînoui astă-zi contra pârâtului un drept pe care a înțeles să-l stingă prin menționata transacție;

Că așa fiind, excepțiunea peremptorie de fond opusă de pârât, pe baza transacției, devine fondată ;

Având în vedere că în ce privește dovada cu martori cerută de reclamantul N. I. Macri, în subsidiar, spre a stabili împrejurarea de fapt, cum că densus a primit cu mult mai în urmă de la Banca Agricolă (cu care se găsea în daraveri de compt-curent) chitanța de achitarea ratei la Creditul Rural din București, adică posterior încheerii transacției, și anume, în luna Decembrie 1902, când s'a lichidat cu Banca, judecata găsește inutil în cauză această dovadă, întru cât, chiar dacă s'ar admite ca adevărat și probat punctul acesta de fapt, totuși nu se poate conchide de aici, nici de fel cum că reclamantul nu a avut în vedere la momentul încheerii transacției plata făcută la Credit, căci este inadmisibil ca Banca Agricolă să fi efectuat această plată, fără să fi avut un ordin expres din partea reclamantului D-r N. I. Macri ;

Că așa fiind proba cu martori cerută, urmează a fi înlăturată ca inutilă și neconcludentă în cauză ;

Considerând că, afară de aceasta proba testimonială, este chiar inadmisibilă în specie, față cu textul și spiritul art. 1716 C. civ., care nu îngăduie nici unei părți, care a transigeat în genere asupra tuturor afacerilor ce ar putea să existe între densesle a se prevala în urmă de un document, pentru a-l invoca în contra transacției sub cuvânt că nu l'a cunoscut în timpul transacției, și s'ar fi descoperit în urmă, așa că și din acest punct de vedere, proba cu martori urmează a fi înlăturată ;

Având în vedere că din interogatorul făcut de reclamant pârâtului în instanță nu rezultă nimic în fa-

voare-i, fiind asupra unei chestiuni străine de proces ;
Că deci reclamațiunea nefiind cu nimic probată, cată
a fi respinsă ca atare ;

Având în vedere în ce privește cheltueli de judecată
ce urmează a se acorda părătului, judecata apreciind
onorarul de avocat, conform art. 140 și 146 Pr. civ.
le fixează la suma de 40 lei.

Pentru aceste motive, respinge . . . etc.

p. Judecător (s) Remus C. Benișache.

p. Grefier (s) S. Chiriac

Judecătorii de pace pot judeca recidivele de contravențiuni ?

Nici o recidivă de contravențiune prevădută de
Codul penal nu se pedepsește de cât cel mult cu
15 zile închisoare polițienească (art. 397, al. 2,
Cod penal), afară de cazul specificat de art. 392
Cod penal, unde se spune că recidiva de contra-
vențiune se va considera ca delict, iar pedeapsa
va fi închisoarea de la 6 zile până la o lună sau
amenda de la 26 până la 200 lei.

Avem, prin urmare, un cas unde recidiva de
contravențiune e considerată ca delict, deși numai
era nevoie ca legiuitorul s'o spuie, de oare-ce pedeapsa
era suficientă spre a defini caracterul infracțiunii.

Această dispozițiune din art. 392 Cod penal
nu e de cât aplicarea unei regule de drept com-
mun, nu o excepțiune la principiile generale, căci
e de principiu că pedeapsa dă caracterul infrac-
țiunii (vezi art. 7, 8 și 9 Cod penal). Așa dar
recidiva, în materie de contravențiune, poate
schimba natura infracțiunii și s'o ridice cu o
treaptă mai sus, după cum, de asemenea, scu-
sele atenuante pot transforma o crimă în de-
lict, putere ce n'o au circumstanțele atenuante ju-
decătorești. Ast-fel, în cas de crimă, dacă, cu aju-
torul scuselor, pedeapsa ce se cuvine acusatului
e corecțională, faptul nu mai e crimă, ci delict (1).

Față cu cele ce preced, cu drept cuvânt Gar-
raud dăce că dacă o contravențiune e pedepsită
cu o pedeapsă corecțională în cas de recidivă, ea
perde caracterul de contravențiune și se trans-
formă în delict, căruia i se aplică regula necu-
mulului pedepselor. Așa, trebuie să se reprime cu
o pedeapsă unică individul care e culpabil, în a-
celaș timp, de ultragiū către un agent și de beție
în stare de recidivă corecțională (2).

Cum însă, în materie de delict, judecătorii de
pace au o competență excepțională, necontestat
că ei nu vor putea judeca atari recidive cari sunt
delict. E aici o lacună în lege, o anomalie curioasă,
dar nu-i mai puțin adevărat că judecătorul de
ocol va trebui să-și decline competența și să tri-
meată afacerea dinaintea tribunalului corecțional.

Ștefan Scriban

(1) Chestiunea este însă controversată. V. Garraud, II și
Codul nou penal, No 43 și 44.

(2) Garraud, III, 719.

CATRE ADVOCAȚI ȘI MAGISTRAȚI

IN

CHESTIUNEA UNIFORMEI

Decisiunea Consiliului de disciplină al advocaților din
jud. Ilfov No. 125 din 13 Decembrie 1903, prin care obligă
pe advocații cari vor pleda la Tribunalele și Curțile din
București, de la 1 Februarie 1904, să poarte uniforma, fie
pentru a răspunde la apel, fie pentru a pleda, dând naș-
tere în Capitală la vii discuțiuni, atât în presa judiciară,
cât și în cea politică, și

Fiind la ordinea zilei, proiectul de lege depus în Senat
de d-l Senator și fost Decan al Baroului, Petre Grădiș-
teanu : «pentru ca să nu se poată impune de aci înainte
printr'un decret sau regulament uniforma advocaților» ;
o petiție semnată de foarte mulți advocați din Capitală,
spre a o da Senatului pentru susținerea proiectului d-lui
Grădișteanu ; o interpelare a d-sale, privitoare la nelega-
litatea Decisiunii Consiliului de disciplină și la concursul
pe care l'ar fi dat Ministrul de justiție pentru aplicarea
acestei măsuri ; o petiție a mai multor advocați, desa-
probând măsura Consiliului, și o cerere a altor advocați,
către Decan, cerând convocarea Adunării generale a Ba-
roului din Capitală pentru discutarea acestei chestii ; —
fiind că cei mai mulți cititori ai «Curierului Judiciar»
sunt advocați ; — fiind-că măsura luată de Consiliul de
Disciplină al Baroului de Ilfov, privește și pe advocații
din provincie cari sunt obligați să pledeze la instanțele
din Capitală în robă ; — fiind-că măsura pentru obliga-
tivatea uniformei advocaților, nu se poate lua de cât
pentru întreaga țară, după cum s'a făcut și cu obliga-
tivatea uniformei magistraților,

Redacția «Curierului Judiciar», fără a se pronunța în
întregul ei, în această privință, a decis :

a) Să se lase libertate absolută tuturor redactorilor și
colaboratorilor ziarului în tratarea acestei chestiuni ;

b) Să roage pe toți cititorii săi și toate persoanele cari
se interesează de zisa chestiune, să 'și trimită cât mai în
grabă părerea lor.

Se vor primi la redacție articole, memorii, note, sau
numai simple buletine, în care o persoană își va da pă-
rerea dacă e pentru sau contra uniformeii advocaților ;
iar în cas afirmativ să se noteze, dacă socotește mai bine,
ca advocații să se presinte cu o uniformă analoagă ma-
gistraților, sau numai într'o haină neagră, reîngotă sau
jachetă, cu, sau fără semn distinctiv la butonieră, semnând
cu numele, profesiunea și adresa.

Persoanele cari trimit articole sau note, să adauge și
un buletin după cum se arată mai sus.

După zece zile de la data acestei publicațiuni, se va
intruni de o parte voturile magistraților, de alta voturile
advocaților, și de altă parte voturile celor-alte persoane,
dacă se va mai găsi de cuviință, și se vor publica.

Comitetul de redacție va decide care din articolele și
notele trimise se vor publica în ziar.

În momentul când ziarul se afla sub presă, am primit,
tot în «Chestiunea robei advocaților», un important ar-
ticol de la eruditul profesor de la Universitatea din
București și membru al Academiei Române, d-nul I.
Tanoviceanu. D-sa, după ce face istoricul uniformeii
magistraților și advocaților, analizează decisiunea Con-
siliului de disciplină din București, care a impus roba
advocaților, și se pronunță contra ei, atât din punctul
de vedere legal, cât și din punctul de vedere practic.

În numărul viitor de Duminică 18 cor., vom publica
acest interesant articol.

Credem că cititorii vor aprecia silințele ce ne dăm
și sacrificiile ce ne impunem d'a trata, în Curierul
Judiciar, toate chestiunile arzătoare la ordinea zilei,
scoțând chiar numere speciale cu suplimente, cum este
cel de față, pe aceste timpuri de criză.